

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2009. szeptember 3. *

A C-535/06. P. sz. ügyben,

a **Moser Baer India Ltd** (székhelye: Újdelhi [India], képviselik: K. Adamantopoulos dikigoros és R. MacLean solicitor)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2006. december 22-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselet: J.-P. Hix, meghatalmazotti minőségben, segítője: G. Berrisch Rechtsanwalt)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: angol.

támogatják:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselek: H. van Vliet és T. Scharf, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

és

a **Committee of European CD-R and DVD+/-R Manufacturers (CECMA)**, korábban: Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA) (székhelye: Köln [Németország]),

beavatkozók az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: K. Lenaerts tanácselnök, T. von Danwitz, R. Silva de Lapuerta, Juhász E. és G. Arestis (előadó) bírák,

főtanácsnok: V. Trstenjak,
hivatalvezető: K. Sztranc-Sławiczek tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. július 10-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2008. október 2-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- ¹ Fellebbezésében a Moser Baer India Ltd az Elsőfokú Bíróság T-300/03. sz., Moser Baer India kontra Tanács ügyben 2006. október 4-én hozott ítéletének (EBHT 2006., II-3911. o.; a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amelyben az Elsőfokú Bíróság elutasította az Indiából származó írható CD lemezek behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vám kivetéséről szóló, 2003. június 2-i 960/2003/EK tanácsi rendeletnek (HL L 138., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 46. kötet, 250. o.) a fellebbezőre vonatkozó részében való megsemmisítése iránti keresetét.

Jogi háttér

- ² Az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező támogatott behozattal szembeni védelemről szóló, 1997. október 6-i 2026/97/EK tanácsi rendelet (HL L 288., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 78. o.; a továbbiakban: alaprendelet) a szubvencióellenes vizsgálatokat szabályozza.

- 3 Az alaprendelet 5. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A kiegyenlíthető támogatás összegének kiszámítása

A kiegyenlíthető támogatás összegét e rendelet alkalmazásában a támogatásban részesülő félre átruházott, a támogatás alkalmazásával kapcsolatosan lefolytatásra kerülő vizsgálati folyamat során a vizsgált időszak vonatkozásában feltárt gazdasági előny mértékének megfelelően kell kiszámítani. [...]

- 4 Az alaprendelet 7. cikkének (3) bekezdése, amely a támogatás kiszámításáról tartalmaz általános rendelkezéseket, a következőképpen rendelkezik:

„Amennyiben a támogatás tárgyi eszközök beszerzéséhez vagy jövőbeli beszerzéséhez kapcsolható, a kiegyenlíthető támogatás összegét az érintett gazdasági ágazatban a szóban forgó eszközök esetében szokásosan alkalmazott értékcsökkenési módszert tükröző értékcsökkenési időszakra kivetítve számítják ki. [...]”

- 5 Az alaprendelet 8. cikke kimondja:

„Kármegállapítás

[...]

(2) A kár megállapítását valós bizonyítéokra kell alapozni, és a kár megállapítása céljából elvégzendő vizsgálatnak ki kell terjednie:

- a) a támogatott import mennyiségére és a támogatott importnak a Közösség piacain forgalmazott hasonló termékek áraira gyakorolt hatásaira;

- b) az ilyen importnak a Közösség gazdasági ágazatára gyakorolt hatásaira.

(3) A támogatott import mennyisége vonatkozásában meg kell vizsgálni, hogy akár abszolút értelemben, akár a Közösségen belüli termelés vagy fogyasztás vonatkozásában bekövetkezett-e jelentős mértékű növekedés a támogatott import mennyiségében. A támogatott importnak az árakra gyakorolt hatásának vonatkozásában meg kell vizsgálni, hogy a támogatott import a Közösség érintett gazdasági ágazata hasonló termékének az áraihoz képest előidézett-e jelentős mértékű árcsökkenést, illetve hogy az ilyen import nem csökkenti-e más módon jelentős mértékben az árakat, vagy nem akadályozza-e jelentős mértékben olyan áremelés bevezetését, amelynek végrehajtása egyébként megtörténhetett volna. Ezek közül a tényezők közül egy vagy több megléte nem szükségszerűen ad döntő iránymutatást.

[...]

(5) A támogatott importnak a Közösség érintett gazdasági ágazatára gyakorolt hatását célzó vizsgálatnak ki kell terjednie az összes olyan vonatkozó közgazdasági tényező és mutatószám kiértékelésére, amelyek az adott gazdasági ágazat állapotát és fejlődési irányait jelzik, beleértve annak a ténynek a megállapítását, hogy az érintett ágazat még mindig egy múltbeli támogatás vagy dömpingáron értékesített termék hatásaiból való kilábalás szakaszában van-e; a kiegyenlíthető támogatások összege nagyságrendjének megállapítását; az értékesítési forgalom, a nyereségesség, a termelékenység, a piaci részesedés, a befektetések megtérülése és a kapacitáskihasználtság terén bekövetkezett tényleges vagy potenciális hanyatlás mértékének megállapítását; a Közösség árait befolyásoló tényezők megállapítását; a pénzforgalmi mutatókra, készletekre, foglalkoztatottságra, munkabérekre, növekedésre, tőkeszerző vagy befektetési képességre gyakorolt tényleges és potenciális negatív hatások megállapítását; valamint a mezőgazdaság esetében annak megállapítását, hogy nem növekedtek-e a kormányzat támogató programjaira nehezedő terhek. Ez a felsorolás nem tekintendő teljesnek, és nem szükségszerű, hogy ezek közül a tényezők közül akár egy, akár több ezekkel a kérdésekkel kapcsolatosan megadja a döntéshez szükséges választ.

(6) A (2) bekezdés rendelkezései szerint bemutatott lényeges bizonyítékok előterjesztésével bizonyítani kell, hogy a támogatott import e rendelet rendelkezései értelmében kárt okoz. Ezeknek különösen annak a bizonyítására kell kiterjedniük, hogy a (3) bekezdés rendelkezései szerint meghatározott mennyiségi és/vagy árszintek az (5) bekezdés rendelkezései szerinti módon hatással vannak a Közösség érintett gazdasági ágazatának működésére, és hogy ez a hatás olyan mértékű, amely lehetővé teszi annak lényeges mértéket megtestesítő minősítését.

(7) A Közösség érintett gazdasági ágazata számára sérelmet előidéző [helyesen: kárt okozó] támogatott importon kívül egyidejűleg más ismert tényezőket is figyelembe kell venni annak biztosítása érdekében, hogy az egyéb ilyen tényezők által előidézett sérelmek [helyesen: károk] hatásai ne legyenek a (6) bekezdés rendelkezési értelmében a kérdéses támogatott import által előidézett hatásoknak tulajdoníthatók. E vonatkozásban figyelembe vehető tényező a nem támogatott import mennyisége és piaci ára, a keresletcsökkenés vagy a fogyasztási minták megváltozása, a korlátozó kereskedelmi gyakorlatok alkalmazása és versengés a kérdéses harmadik ország és a Közösség termelői [helyesen: gyártói] között, a technológiai fejlődés, az exportteljesítmények, valamint a Közösség érintett gazdasági ágazatának termelékenysége.

[...]"

- 6 Az alaprendelet 15. cikke (1) bekezdésének harmadik mondata szerint a kiegyenlítő vám nem haladhatja meg a kiegyenlíthető támogatások összegét, ugyanakkor alacsonyabbnak kell lennie, ha alacsonyabb vám elegendő a Közösség érintett gazdasági ágazata számára okozott kár megszüntetéséhez.
- 7 Az alaprendelet 28. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az együttműködés hiánya

(1) Amennyiben bármely érdekelt fél megtagadja az információkhoz való hozzáférés engedélyezését, vagy az e rendeletben előírt határidőkön belül egyéb módon elmulasztja a szükséges információ nyújtását, vagy jelentős mértékben akadályozza a vizsgálat lefolytatását, a rendelkezésre álló tények alapján mind ideiglenes, mind végleges jóváhagyó vagy elutasító végső megállapítások tehetők.

Amennyiben a feltárt tények alapján megállapítható, hogy bármely érdekelt fél valótlan vagy félrevezető információkat közölt, az ilyen információkat figyelmen kívül kell hagyni, és a megállapításokat a rendelkezésre álló tényekre kell alapozni.

Az érdekelt feleket tájékoztatni kell az együttműködés elmulasztásának következményeiről.

[...]

(3) Amennyiben egy érdekelt fél által benyújtott információ nem tekinthető minden szempontból a lehető legmegfelelőbbnek, az ilyen információt ezek ellenére nem szabad figyelmen kívül hagyni, feltéve hogy a hiányosságok nem okoznak indokolatlan mértékű nehézséget az ésszerűen elvárható pontosságú tények feltárásában, és ha az információkat a megfelelő módon és a megfelelő határidőkön belül nyújtották be és azok ellenőrizhetők, valamint, ha az információkat szolgáltató fél az információk nyújtásakor a képességei szerint tőle elvárható igyekezetet tanúsította.

(4) Amennyiben egy benyújtott bizonyítékot vagy információt nem fogadnak el, az információ vagy bizonyíték benyújtóját azonnal tájékoztatni kell az elutasítás okáról, és lehetőséget kell biztosítani számára, hogy a meghatározott határidőn belül további magyarázatokkal szolgálhasson. Ha a magyarázatok nem elegendőek, az ilyen bizonyítékok vagy információk elutasításának okát nyilvánosságra kell hozni.

(5) Ha a megállapítások, a kiegyenlíthető támogatásokkal kapcsolatos megállapításokat is beleértve, az (1) bekezdés rendelkezésein alapulnak, ez vonatkozik a panaszgényekkel benyújtott információkra is, az ilyen megállapításokat a vizsgálat lefolytatási határidejének megfelelő figyelembevételével, és amikor az a gyakorlatban végrehajtható, más rendelkezésre álló független forrásokkal, például kiadott árlistákkal, hivatalos statisztikai adatokkal, vámbevallásokkal vagy a vizsgálat során másik érdekelt felektől származó információkkal összevetve ellenőrzik.

(6) Ha egy érdekelt fél elmulasztja az együttműködést, vagy csak részlegesen hajlandó együttműködni olyan módon, hogy a szükséges információt visszatartja, a várható eredmény az érintett fél számára kedvezőtlenebb lesz, mintha hajlandó lett volna az együttműködésre.”

A jogvita alapját képező tényállás

8 A megtámadott ítélet 8–14. pontja a következőképpen fejt ki a jogvita alapját képező tényállást:

„8. A felperes társaság – amelynek székhelye Indiában található – különböző típusú memóriahordozókat gyárt, többek között írható CD-ket (a továbbiakban: CD-R).

9. 2002. május 17-én a Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA) által benyújtott panasz alapján a[z Európai Közösségek] Bizottság[a] szubvencióellenes vizsgálatot indított az Indiából származó CD-R-ek behozatalának tárgyában (HL C 116., 4. o.).

10. 2003. március 4-i levelében a Bizottság ismertette a felperessel a lényeges tényállási elemeket, és azokat a megfontolásokat, amelyek alapján végleges kiegyenlítő vám kiszabását ajánlja. A Bizottság által megállapított támogatás a felperes által behozott áruknak biztosított vámmentességéből állt. A támogatás összegének kiszámításakor a támogatást az alaprendelet 7. cikkének (3) bekezdése alapján három évre vetítették ki. A jelentés 10%-os kiegyenlítő vám kiszabását helyezi kilátásba.

11. A felperes két, 2003. március 19-én kelt levelében válaszolt az említett jelentésre, vitatva egyrészt a támogatás összegének kiszámításánál alkalmazott módszert, másrészt a kár fennállását és okait.

12. A Bizottság két, 2003. április 9-én kelt levelében egyrészt elvetette a felperesnek a kár fennállására és az okozati kapcsolatra vonatkozó érvelését, másrészt a támogatás összegének újbóli kiszámítását tartalmazó kiegészítő jelentést küldött a felperesnek, amelyben a támogatást 4,2 éves időszakra vetíti ki. A kiegészítő jelentés 7,3%-os kiegyenlítő vám kiszabását helyezi kilátásba.

13. 2003. április 14-i levelében a felperes vitatta a támogatás összegének újbóli kiszámítását. A Bizottság 2003. május 5-i levelében kiegészítő magyarázatot küldött a felperesnek e számítással kapcsolatban. A felperes 2003. május 9-én kiegészítő észrevételekkel válaszolt e levélre.

14. A Bizottság 2003. május 20-i javaslata alapján a[z Európai Unió] Tanács[a] elfogadta a [vitatott] rendeletet. E rendelet 7,3%-os végleges kiegyenlítő vámot vetett ki az Indiából származó CD-R-ek behozatalára.”

Az Elsőfokú Bíróság előtti kereset és a megtámadott ítélet

- 9 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. augusztus 29-én benyújtott keresetlevelével a felperes a megtámadott rendelet megsemmisítését kérte öt jogalapra hivatkozva, amelyek egyrészt a behozott eszközök szokásos értékcsökkenési idejének a támogatás összege kiszámítása keretében való meghatározására, másrészt a kár és az okozati összefüggés értékelésére vonatkoznak.

- 10 Az Elsőfokú Bíróság 2004. január 23-i végzésével megengedte a Bizottság számára, hogy a Tanács kérelmeinek támogatása végett beavatkozzék.

- 11 Az Elsőfokú Bíróság 2005. április 18-i végzésével megengedte a Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA), jelenleg Committee of European CD-R and DVD+/-R Manufacturers (CECMA) számára, hogy a Tanács kérelmeinek támogatása végett beavatkozzék.
- 12 A Bizottság és a CECMA által támogatott Tanács azt kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság utasítsa el a keresetet, és a felperest kötelezze a költségek viselésére.
- 13 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 27–116. pontjában elutasította az alaprendelet 5. cikkének, 7. cikke (3) bekezdésének és 11. cikke (1) bekezdésének megsértésére, valamint az eszközök szokásos értékcsökkenési idejének értékelésével kapcsolatos nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított első jogalapot. E jogalap két, egyrészt az értékcsökkenési időszakokkal kapcsolatos tényezők értékelésére, másrészt pedig az eszközök szokásos értékcsökkenési időszakának értékelésére vonatkozó részből áll, a második rész pedig további öt kifogásra oszlik, amelyek az eszközök öntőformaként történő besorolására, a felperes számviteli kimutatásaiból következő információk figyelembevételének hiányára, a felperes nyereségességének és befektetéseinek figyelembevételére, a degresszív értékcsökkenési módszer alkalmazására és a számítások állítólagos önkényes jellegére vonatkoznak.
- 14 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 73–79. pontjában a felperes számviteli kimutatásaiból következő információk figyelembevételének hiányát illetően, ami az első jogalap második részének második kifogása, különösen a következőket állapította meg:
- „73. Végül a felperes arra hivatkozik, hogy az eszközök öntőformaként történő besorolása nem érintette a szóban forgó eszközök összességét, és ezt a Bizottságnak küldött 2003. április 14-i levelében már jelezte.

74. A Tanács erre azt a választ adja, hogy az állítás alátámasztására előterjesztett információk ellentmondtak a vizsgálat során szerzett egyéb tényezőknek, így az említett állítást nem lehetett figyelembe venni.
75. A feleknek az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére előterjesztett válaszaiból kitűnik, hogy az említett állítás alátámasztására a felperes a vizsgálat időtartamára vonatkozó adóbevallásából következő információkra hivatkozott. Tagadhatatlan, hogy az eszközök adóbevallásban szereplő értéke nem felel meg a támogatás kiszámításához megállapított értéknek. A Tanács rámutat arra, hogy az intézményeknek pusztán e tényezők alapján nem állt módjában a szóban forgó állítást szembeállítani a vizsgálat keretében ellenőrzött többi információval.
76. A felperes viszont azt állítja, hogy az ebből következő értékkülönbség, amelyet a szállítási és az üzembe helyezési költségek hozzáadása indokolt, nem akadályozta meg a közösségi intézményeket annak megállapításában, hogy a besorolás módosítása nem érintette a behozott eszközök összességét.
77. A Tanács e tekintetben kifejtette, hogy a közösségi intézmények nem tudták felbecsülni az öntőformaként besorolt eszközök pontos értékét, mert a felperes egyrészt nem magyarázta meg ezen eszközei adóbevallásában szereplő besorolásának feltételeit, másrészt mert nem nyújtotta be ezen eszközök teljes és ellenőrizhető listáját. Ezen információk hiányában a közösségi intézmények nem tudták ellenőrizni a felperes által az állítása alátámasztására benyújtott számadatokat.
78. Ez utóbbi szempontokra tekintettel – amelyeket a felperes az Elsőfokú Bíróság előtt nem vitatott – meg kell állapítani, hogy a felperes nem nyújtott be a közösségi intézményeknek olyan információkat, amelyek lehetővé tették volna, hogy az intézmények ellenőrizzék a felperes állításának valóságtartalmát, és esetleg figyelembe vegyék az érintett eszközök azon részét, amelyeket a felperes nem

öntőformaként sorolt be. Ennélfogva önmagában ezen állítással a felperes nem vitathatja a [vitatott] rendeletben található értékelést.

79. Következésképpen a Tanács az alaprendelet 7. cikke (3) bekezdésének megsértése nélkül vélhette úgy, hogy az értékcsökkenési időszakok értékelésekor a szóban forgó eszközöket, amelyeket a felperes adózási célból öntőformaként sorolt be, számviteli célból is öntőformaként kell figyelembe venni, és az értékelést nem lehet a felperes számviteli kimutatásaiban szereplő információkra alapítani. Ráadásul a felperes nem bizonyította e tekintetben az indokolás nem megfelelő voltát.”

15 Az Elsőfokú Bíróság szintén elutasította a kár és az okozati összefüggés meghatározásával kapcsolatos tényezők vizsgálatára vonatkozó nyilvánvaló mérlegelési hibára és az alaprendelet 8. cikke (2) és (6) bekezdésének megsértésére alapított harmadik jogalapot.

16 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 193–196. pontjában a készletek szintjének értékelésével kapcsolatban megállapította:

„193. E kifogás keretében a felperes úgy érvel, hogy a közösségi ipar készleteiben bekövetkezett változás értékelése nyilvánvalóan hibás. Nem vitatja a [vitatott] rendelet [nyolcvanadik] preambulumbekkezdésében szereplő erre vonatkozó számadatokat. Ugyanakkor kifejti, hogy a Tanács ezen adatok alapján nem juthatott a [vitatott] rendelet [százharmincadik] preambulumbekkezdésében arra a következtetésre, hogy a készletre vonatkozó mutató erőteljesen romlott a figyelembe vett időszak során.

194. Emlékeztetni kell arra, hogy a figyelembe vett időszak jelen esetben 1998-tól a vizsgálati időszak végéig tart. A felperes által nem vitatott adatokból kitűnik,

hogy ezen időszak során a közösségi ipar készletei mindvégig jelentős mértékben nőttek.

195. E tekintetben a felperes nem bizonyította, hogy a gyártás százalékában kifejezett készletekre vonatkozó mutatónak a 2000-től tapasztalható javulása megfordította a figyelembe vett időszak egésze alatt tapasztalható kedvezőtlen trendet. A [vitatott] rendelet [nyolcvanadik] preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a készletek a figyelembe vett időszak egésze alatt magasak maradtak, és 2001 vége felé abszolút mértékben nőttek – ez a növekedés egybeesett a behozatal mennyiségének emelkedésével –, továbbá a készletek a vizsgálati időszak alatt a gyártás viszonylag nagy részét (15%-át) tették ki.

196. Ez a kifogás tehát megalapozatlan.”

17 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 201–207. pontjában a behozatali árak értékelésével kapcsolatban úgy találta:

„201. A jelen esetben az importárak szintjének értékelése jelentette a legfőbb tényezőt, amelyen a közösségi áraknál alacsonyabb árak megszabására és így a kár fennállására vonatkozó következtetés alapult. A közösségi intézmények a [vitatott] rendelet [ötvennyolcadik]–[hatvanegyedik] preambulumbekzdésében az Eurostat adatai, valamint a felperes által benyújtott adatok alapján elemezték ezt a mutatót.

202. Az Eurostat adatait illetően az intézmények elsődlegesen arra következtettek, hogy 2000. és a vizsgálati időszak vége között jelentősen – 59%-kal – csökkentek

az árak. A felperes vitatja a 2000-re vonatkozó adatok figyelembevételét, azzal érvelve, hogy a behozatal akkor még jelentéktelen volt. Ezt az érvet a fenti 170–175. pontban már megvizsgáltuk és elutasítottuk.

203. Emlékeztetni kell arra, hogy a felperes által benyújtott adatok elemzése az Eurostat-adatokon alapuló eredményhez igen hasonló eredményt adott, azaz az árak 54%-os csökkenését. A felperes ugyanakkor arra hivatkozik, hogy pontatlanul hivatkoztak ezekre az adatokra.
204. A [vitatott] rendelet [hatvankettedik] preambulumbekzdésében szereplő táblázatból kitűnik, hogy az 54%-os változás a felperes két pénzügyi éve közötti árváltozásra vonatkozik. Még ha feltételezhető is, hogy a [hatvanharmadik] preambulumbekzdés nem kellőképpen pontos, amikor megállapítja, hogy e százalékos arány a 2000. év és a vizsgált időszak közötti változásra vonatkozik, ez a pontatlanság nem jelentene hibát. A preambulumbekzdést megelőző táblázatból világosan kitűnik, hogy a 2000-es pénzügyi év és a vizsgált időszak közötti változásról van szó. A felperes tehát nem bizonyította, hogy pontatlanul hivatkoztak az általa benyújtott adatokra.
205. Még ha a felperes által benyújtott adatok az 1999. április 1-jével kezdődő időszakra vonatkoznak is, míg az Eurostat adatai a 2000. január 1-jével kezdődőre, ez a pusztán tény nem teszi pontatlanná a Tanács azon megállapítását, miszerint az Eurostat és a felperes számadatai egyező trendeket mutatnak. A felperes nem bizonyítja, hogy ezen adatok tekintetében másik kezdő időpont figyelembevétele más következtetésekhez vezethetett volna az importárakat illetően.
206. Következésképpen a felperes nem bizonyította, hogy az importárak elemzése vonatkozásában ténybeli hiba, illetve nyilvánvaló értékelési hiba történt.

207. E kifogást tehát – mint megalapozatlant – el kell utasítani.”

- 18 Végül az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 260–279. pontjában elutasította a szabadalom jogosultjának versenyellenes magatartásából következő hatások vizsgálatával kapcsolatban az alaprendelet 8. cikke (6) és (7) bekezdésének megsértésére alapított ötödik jogalapot, az alábbiakra hivatkozva:

„260. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a kár meghatározásakor a közösségi intézményeknek meg kell vizsgálniuk, hogy a kár, amelyre következtetéseiket alapítani kívánják, ténylegesen a dömpingelt vagy támogatott behozatal következtében keletkezett-e, és figyelmen kívül kell hagyniuk a más tényezők által okozott kárt, különösen a közösségi gyártókat érintő versenyellenes magatartás által okozott kárt (a [Bíróság C-358/89. sz.,] Extramet Industrie kontra Tanács ügyben [1992. június 11-én] hozott ítélet[ének] [EBHT 1992., I-3813. o.] 16. pontja, valamint a[z Elsőfokú Bíróság T-58/99. sz.,] Mukand és társai kontra Tanács ügyben [2001. szeptember 19-én] hozott ítélet[ének] [EBHT 2001., II-2521. o.] 39. és 40. pontja).

261. Jelen esetben az iratokból kiderül, hogy 2003. január 7-i beadványában a panaszt tevő közösségi ipar arra hivatkozik, hogy a társaság, amely a CD-R-ekre vonatkozó szabadalmak jogosultja, visszaélt erőfölényével, amikor túlzott mértékű jogdíjakat szabott meg, valamint hogy az egyik európai gyártó visszavonult a piacról, miután e társasággal jogvitába került. Az ipar ezt az észrevételt a felperes azon állításának megcáfolására tette, miszerint az alaprendelet 10. cikke (8) bekezdésének értelmében a kifogás támogatottságának szintje az eljárás folytatásához megkívánt küszöb alá süllyedt. A felperes ugyanezt az észrevételt tette a vizsgálat során, azzal érvelve, hogy az állítólagos versenyellenes magatartás hatása – amely magatartás a túlzott mértékű jogdíjak meghatározásában állt – a kár meghatározásának keretében vizsgálandó tényező.

262. E jogalap keretében a felperes arra hivatkozik, hogy a Tanács elmulasztotta e tényező vizsgálatát, és a [vitatott] rendelet [százharmincötödik] preambulumbé-

kezdésében csak annak megállapítására szorítkozott, hogy a szóban forgó állítást semmilyen, a versenyhatóságok által vezetett vizsgálat alapján hozott határozat sem igazolja.

263. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a [vitatott] rendelet [százharmincötödik] preambulumbekzdéséből nem következik, hogy a közösségi intézmények ténylegesen megvizsgálták, hogy a megállapított kár nem az állítólagos versenyellenes magatartásból következett-e.
264. Amennyiben tehát e preambulumbekzdés nem elegendő a felperes által hivatkozott tényező hatásainak elvetéséhez, meg kell állapítani, hogy a [vitatott] rendelet keretében elfogadott érvelés egészével kapcsolatban meg kell vizsgálni azt a kérdést, hogy a Tanács nem mulasztotta-e el figyelembe venni az említett hatásokat (ebben az értelemben lásd a[z Elsőfokú Bíróság T-166/94. sz.,] Koyo Seiko kontra Tanács ügyben [1995. július 14-én] hozott ítélet[ének] [EBHT 1995., II-2129. o.] 79. pontját).
265. A Tanács arra hivatkozik, hogy a [vitatott] rendelet [százharmincnegyedik] preambulumbekzdésében figyelembe vette ezt a tényezőt. Az említett preambulumbekzdésből kitűnik, hogy a Tanács általánosságban megvizsgálta a szabadalmakból eredő jogdíjak fizetésének hatásait, és megállapította, hogy a jelen esetben e tényező nem töri meg az okozati viszonyt. A Tanács úgy érvel, hogy ezzel a megállapítással arra az állításra is válaszolt, miszerint a jogdíjak túlzott mértékűek voltak, és versenyellenes magatartást valósítottak meg.
266. Bár a [százharmincnegyedik] és a [százharmincötödik] preambulumbekzdés különböző alcím alatt szerepel (tudniillik »Jogdíjak«, illetve »Más tényezők«), a felek érveléséből kitűnik, hogy mindkettő az iratok ugyanazon elemére, mégpedig a jogdíjak fizetésére vonatkozik. Ráadásul a két preambulumbekzdés egymásra következik, ezért a [vitatott] rendelet szerkezete megkívánja együttes olvasatukat.

267. A [százharmincnegyedik] preambulumbekzdésben tett megállapításokat tehát figyelembe kell venni annak vizsgálatakor, hogy a Tanács kizárta-e a felperes által hivatkozott versenyellenes magatartásból eredő esetleges kár fennállását.
268. A felperes elsősorban az említett megállapítások helyállóságát vitatja, úgy érvelve, hogy az intézményeknek különös figyelemmel kellett volna értékelniük a jogdíjak hatásait annak megállapításához, hogy a közösségi ipar még a túlzott mértékű jogdíjak hiányában is kárt szenvedett volna.
269. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a külső tényezőből eredő hatás kizárásához a közösségi intézményeknek meg kell vizsgálniuk, hogy az említett hatások megtörhetik-e a szóban forgó behozatal és a közösségi ipar által elszenvedett kár közötti okozati összefüggést [...]. Ez a vizsgálat azonban nem feltétlenül jelenti a szóban forgó tényező pontos hatásainak meghatározását. Elegendő, ha a közösségi intézmények megállapítják, hogy – e külső tényező ellenére – a szóban forgó behozatal okozta kár jelentős.
270. A jelen esetben a Tanács úgy érvel, hogy az indiai behozatal jelentős kárt okozott a közösségi iparnak, különösen a közösségi áraknál alacsonyabb árak megszábasával. Megindokolta, hogy még ha a jogdíjak kedvezőtlenül hatottak is a közösségi ipar nyereségére, e tényező, amely a piac minden gyártóját egyaránt érintette, már 1999-ben jelen volt, azelőtt, hogy a behozatal jelentőssé vált volna. A közösségi gyártók helyzetének 1999-től kezdődő kedvezőtlen változásának tehát nem e tényező az oka. Mindezekre tekintettel a Tanács részéről nem volt ésszerűtlen annak megállapítása, hogy a jogdíjak fizetése nem befolyásolhatta a támogatott behozatal által okozott kárt.
271. A Tanács jogosan állítja, hogy azon kérdés vizsgálata, hogy a jogdíjak a szabadalom jogosultjának versenyellenes magatartása miatt túlzott mértékűek voltak-e, semmi esetre sem vonja kétségbe a fenti pontban említett következtetését.

272. Azt is meg kell jegyezni, hogy az Extramet [Industrie kontra Tanács] ügyre, illetve a Mukand és társai kontra Tanács ügyre jellemző helyzetekkel ellentétben az állítólagos versenyellenes gyakorlat nem tudható be a közösségi gyártók magatartásának. E tényező hatásának az értékelésekor a jelen esetben a közösségi intézményeknek nem kell megvizsgálniuk, hogy a közösségi ipar maga közrejátszhatott-e az elszenvedett kár keletkezésében.
273. Másodszorban a felperes úgy érvel, a Mukand és társai kontra Tanács ügyben hozott, fent hivatkozott ítéletre utalva, hogy az alákínálással meghatározott kárt nem értékelték megfelelően, amennyiben a közösségi árak a túlzott mértékű jogdíjak miatt mesterségesen magasak voltak.
274. Emlékeztetni kell arra, hogy a Mukand és társai kontra Tanács ügy olyan magatartásra vonatkozott, amely csak a közösségi árakat érintette, a behozatal árait azonban nem. A jelen esetben a Tanács megállapította, hogy a szóban forgó jogdíjakat minden gyártónak fizetnie kellett, a felperest is beleértve. A felperes ezt a tényt nem vitatta.
275. Így a Tanács a [vitatott] rendelet [százharmincnegyedik] preambulumbekkezdésében joggal vélhette úgy, hogy a szóban forgó külső tényező nem indokolta a közösségi árak és az indiai árak közötti különbséget, és ennél fogva nem befolyásolta az alákínálás mértékének kiszámításához figyelembe vett tényezőket. Még ha a versenyellenes magatartásból kifolyólag a jogdíjak túlzott mértékűek voltak is, e tényező nem érinti ezt az értékelést.

276. Mindezekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a kár értékelésekor a Tanács elmulasztotta kizárni az állítólagos versenyellenes magatartás hatásait.
277. E körülmények között nem kell határozni a felperes által a válaszában előterjesztett ténybeli bizonyítéknak, azaz a Bizottság 2003. augusztus 3-i sajtóközleményének az elfogadhatóságáról, amely közlemény az EK 81. és az EK 82. cikk – bizonyos típusú CD-kre vonatkozó szabadalmakat érintő általános megállapodás tekintetében történő – alkalmazására vonatkozó vizsgálatot érinti. A felperes érveléséből kitűnik, hogy e bizonyítékot azon feltevésének alátámasztására terjesztette elő, miszerint a közösségi intézmények ismerték a szóban forgó tényezőt. Ugyanakkor nem magyarázta meg, hogy az említett közlemény hogyan támaszthatná alá azt az érvelést, miszerint a jelen esetben e tényező megtörte az okozati összefüggést.
278. Ennélfogva az ötödik jogalapnak nem lehet helyt adni.
279. A fentiekre tekintettel a keresetet teljes egészében el kell utasítani. Következésképpen a Tanács másodlagos kereseti kérelméről nem kell határozni.”

A felek kérelmei

20 Fellebbezésében a Moser Baer India Ltd azt kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

- adjon helyt az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás során előterjesztett kérelmének, azaz semmisítse meg a vitatott rendeletet a rá vonatkozó részében; és

- kötelezze a Tanácsot a fellebbező részéről a jelen fellebbezéssel és az elsőfokú eljárással kapcsolatban felmerült költségek viselésére.

21 A Tanács és a Bizottság azt kérik, hogy a Bíróság:

- utasítsa el a fellebbezést; és

- kötelezze a fellebbezőt az első- és másodfokú eljárásban felmerült költségek viselésére.

A fellebbezésről

- 22 A fellebbező fellebbezésének alátámasztására három jogalapra hivatkozik, elsőként az ítélet – 73–79. pontjában szereplő – indokolásának vonatkozásában a koherencia és az alapos vizsgálat elvének megsértésére, másodsorban az Elsőfokú Bíróság által a kárral kapcsolatos vizsgálat azon szempontjai tekintetében elkövetett nyilvánvaló értékelési hibára, amelyek a megtámadott ítélet 193–196. és 201–206. pontjában szerepelnek, és harmadsorban a kárnak a megtámadott ítélet 260–278. cikkében való megállapítása vonatkozásában annak figyelmen kívül hagyására, hogy a kár az alaprendelet 8. cikke (7) bekezdése értelmében vett más tényezőknek is tulajdonítható.

A fellebbezés elfogadhatóságáról

- 23 2008. június 6-i levelében a Tanács tájékoztatta a Bíróságot arról, hogy elfogadta a Tajvanból származó írható kompakt lemezek behozatalára vonatkozó dömpingellenes vám kivetéséről szóló 1050/2002/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről és a vám visszafizetéséről vagy elengedéséről, valamint az Indiából származó írható kompakt lemezek behozatalára vonatkozó kiegyenlítő vám kivetéséről szóló 960/2003/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről, a vám visszafizetéséről vagy elengedéséről és az arra vonatkozó eljárás megszüntetéséről szóló, 2007. október 30-i 1293/2007/EK rendeletet (HL L 288., 17. o.). Az 1293/2007 rendelet elfogadására tekintettel a Tanács álláspontja szerint a jelen ügyben az eljárás okafoyottá vált.
- 24 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság hivatalból jogosult valamely félnek a fellebbezés benyújtásához vagy fenntartásához fűződő érdeke azon okból bekövetkező hiányára hivatkozni, hogy az Elsőfokú Bíróság ítéletét követően bekövetkezett tény a fellebbező oldalán fennálló joghátrány elenyésztéséhez vezetett, és ezen okból a Bíróság a fellebbezést elfogadhatatlannak vagy okafoyotttnak minősítheti. Az eljáráshoz fűződő érdek ugyanis azt feltételezi, hogy a fellebbezőnek a fellebbezésből, annak eredményeképpen, előnye keletkezik (lásd a Bíróság C-19/93 P. sz., Rendo és társai kontra Bizottság ügyben 1995. október 19-én hozott ítéletének [EBHT 1995., I-3319. o.] 13. pontját és a C-503/07. P sz., Saint-Gobain Glass Deutschland kontra Bizottság ügyben 2008. április 8-án hozott végzésének [EBHT 2008., I-2217. o.] 48. pontját).

- 25 A jelen ügyben azonban meg kell jegyezni, hogy a fellebbezőnek a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezéséhez, illetve közvetve a vitatott rendelet megsemmisítéséhez fűződő érdeke nem tagadható meg azon az alapon, hogy ez utóbbi a jövőre nézve nem bír hatállyal. Ugyanis az ilyen megsemmisítés önmagában jogi következményekkel, különösen a közösségi intézmények részéről folytatott szabálytalan gyakorlat megismétlődésének megakadályozásával járhat (lásd e tekintetben az 53/85. sz., AKZO Chemie és AKZO Chemie UK kontra Bizottság ügyben 1986. június 24-én hozott ítélet [EBHT 1986., 1965. o.] 21. pontját).
- 26 Végeredményben, ahogyan azt a főtanácsnok indítványának 37. pontjában megjegyezte, a hatályon kívül helyező rendelet a vitatott rendeletet nem teljes egészében helyezte hatályon kívül, hanem az a 2006. november 4-ig kivetett kiegyenlítő vámok tekintetében továbbra is hatállyal bír.
- 27 E körülmények között a Bíróság nem állapíthatja meg a fellebbezés okafigyottságát.

Az ügy érdeméről

Az első jogalapról

- 28 Első jogalapjában a fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság nem tartotta – az előírt módon – tiszteletben a koherencia és az alapos vizsgálat elvét, amikor úgy értékelte, hogy a közösségi intézmények jogszerűen jártak el, amikor az összes eszközt olyan öntőformákként sorolták be, amelyek részesülnek a szóban forgó, 4,2 éves értékcsökkenési időszakra kivetített támogatásban.

- 29 A Tanács arra hivatkozik, hogy ez a jogalap elfogadhatatlan, mivel a fellebbező az Elsőfokú Bíróság által tett ténybeli megállapításokat vitatja, és új, az első fokon fel nem hozott jogalapot terjeszt a Bíróság elé, a koherencia és a gondos ügyintézés elvének az eszközök öntőformaként történő besorolása vonatkozásában való megsértését.
- 30 A Bizottság hangsúlyozza, hogy ez a jogalap elfogadhatatlan, mivel arra irányul, hogy a Bíróság vizsgálja felül az Elsőfokú Bíróság által tett ténybeli megállapításokat, anélkül hogy felmerült volna a bizonyítékok ez utóbbi által való elferdítése.
- 31 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 225. cikkből és a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből az következik, hogy kizárólag az Elsőfokú Bíróság rendelkezik hatáskörrel egyrészt a tényállás megállapítására, kivéve ha megállapításainak tárgyi pontatlansága a hozzá benyújtott eljárási iratokból ered, másrészt a tények értékelésére. Amint az Elsőfokú Bíróság megállapította vagy értékelte a tényállást, az EK 225. cikk értelmében a Bíróság a tények jogi minősítésének és az abból az Elsőfokú Bíróság által levont jogkövetkezmények felülvizsgálatára rendelkezik hatáskörrel (lásd különösen a C-551/03. P. sz., General Motors kontra Bizottság ügyben 2006. április 6-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-3173. o.] 51. pontját, a C-266/06. P. sz., Evonik Degussa kontra Bizottság ügyben 2008. május 22-én hozott ítélet 72. pontját és a C-101/07. P. és C-110/07. P. sz., Coop de France bétail et viande és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2008. december 18-án hozott ítélet 58. pontját).
- 32 A Bíróság így nem rendelkezik hatáskörrel sem a tényállás megállapítására, sem – főszabály szerint – az Elsőfokú Bíróság által az e tényállás alátámasztására elfogadott bizonyítékok megvizsgálására. Amennyiben ugyanis a bizonyítékok megszerzése szabályszerűen történt, valamint az általános jogelveket és a bizonyítási teherre és a bizonyításvételre vonatkozó eljárási szabályokat tiszteletben tartották, kizárólag az Elsőfokú Bíróság feladata annak mérlegelése, hogy a hozzá benyújtott bizonyítékoknak milyen bizonyító erőt tulajdonít. E mérlegelés, eltekintve e bizonyítékok elferdítésétől, nem minősül a Bíróság felülvizsgálata alá tartozó jogkérdésnek (lásd különösen a fent hivatkozott General Motors kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 52. pontját, a fent hivatkozott Evonik Degussa kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 73. pontját és a fent hivatkozott Coop de France bétail et viande és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 59. pontját).

- 33 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy az elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése (lásd különösen a fent hivatkozott General Motors kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 54. pontját, a fent hivatkozott Evonik Degussa kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 74. pontját és a fent hivatkozott Coop de France bétail et viande és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 60. pontját).
- 34 Ezzel szemben az a kérdés, hogy az Elsőfokú Bíróság joggal vonhatta-e le a hivatkozott tényekből azt a következtetést, hogy a közösségi intézmények nem sértették meg sem a gondossági, sem az indokolási kötelezettségüket, olyan jogkérdést képez, amely fellebbezés keretében a Bíróság felülvizsgálata alá tartozik (lásd a C-188/96. P. sz., Bizottság kontra V ügyben 1997. november 20-án hozott ítélet [EBHT 1997., I-6561. o.] 24. pontját, a C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02. P.–C-208/02. P. és C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 28-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-5425. o.] 453. pontját, valamint a C-405/07. P. sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 2008. november 6-án hozott ítélet [EBHT 2008., I-8301. o.] 44. pontját).
- 35 A jelen ügyben a fellebbező elsőként felrója az Elsőfokú Bíróságnak, hogy az megsértette a koherencia és a gondos ügyintézés elvét azáltal, hogy egyetlen jogszabályt vagy eljárási szabályt sem jelölt meg annak alátámasztására, hogy a Tanács a 4,2 éves értékcsökkenési időszak alkalmazása végett jogosult volt az összes öntőformaként besorolt eszköz figyelembevételére. Ezzel a fellebbező vitatni kívánja a megtámadott ítélet 73. pontjában hivatkozott azon állítása Elsőfokú Bíróság általi értékelésének módját, amely szerint az eszközök öntőformaként történő besorolása nem érintette a szóban forgó eszközök összességét.
- 36 E tekintetben a megtámadott ítéletből – különösen annak 75. és 78. pontjából – kitűnik, hogy az Elsőfokú Bíróság figyelembe vette a fellebbezőnek az eszközök öntőformaként való besorolására vonatkozó állítását, valamint a felek által ezzel kapcsolatban az írásbeli kérdésre válaszul benyújtott információkat, és azokból arra a következtetésre jutott, hogy a fellebbező nem nyújtott be a közösségi intézményeknek olyan információkat, amelyek lehetővé tették volna számukra, hogy ellenőrizzék állításának valóságtartalmát, és hogy ebből következően a vitatott rendeletben alkalmazott minősítést nem lehet vitatni.

- 37 A koherencia és a gondos ügyintézés elvének az Elsőfokú Bíróság általi megsértésére alapított érvet következképpen – mint megalapozatlant – el kell utasítani.
- 38 Amennyiben a fellebbező a tényállás Elsőfokú Bíróság általi értékelését szintén kétségbe kívánja vonni, vitatva lényegében azon tényt, hogy a megtámadott ítélet 75., 77. és 78. cikkében szereplő információk alapján megállapítható, hogy a közösségi intézmények nem tudták felbecsülni az öntőformaként besorolt eszközök pontos értékét, ezt az érvet elfogadhatatlannak kell minősíteni, mivel ez a megközelítés a ténybeli elemek értékelésének felülvizsgálatára irányul, amelyre a Bíróságnak a fellebbezési eljárás keretében nincs hatásköre.
- 39 Egyébként a fellebbező hangsúlyozza egyrészt, hogy a kiegyenlíthető támogatás összegének kiszámításához szükséges információk hiányában a közösségi intézményeknek kifejezetten az alaprendelet 28. cikkére kellett volna hivatkozniuk. Másrészt azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság által feltett egyik írásbeli kérdésre adott válaszában bizonyította, hogy a közösségi intézmények által nyújtott információk, illetve az adóbevallás mellékletében szereplő, az értékcsökkenés kiszámítását bemutató adatok alapján a közösségi intézmények tudomással bírtak vagy könnyen tudomást szerezhettek volna arról, hogy az öntőformaként besorolt vagy öntőformává átminősített eszközök aránya meghaladta az összes behozott eszköz 23%-át.
- 40 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a keresetben fel nem hozott, új jogalapokat a fellebbezés során nem lehet előterjeszteni, ahogyan az az eljárási szabályzat 113. cikkének (2) bekezdéséből és 116. cikkének (1) bekezdéséből következik (lásd a C-18/91. sz., V. kontra Parlament ügyben 1992. június 19-én hozott ítélet [EBHT 1992., I-3997. o.] 21. pontját és a C-1/98. P. sz., British Steel kontra Bizottság ügyben 2000. november 23-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-10349. o.] 47. pontját).
- 41 Márpedig a jelen ügyben a fellebbező első alkalommal csak a Bíróság előtt hivatkozott az alaprendelet 28. cikkének a tekintetben való megsértésére, hogy az adóbevallásban szereplő információkat nem vették kellő mértékben figyelembe annak megállapítása végett, hogy nem minden támogatott eszközt minősítettek át öntőformává. Ebből

következően meg kell állapítani, hogy ez az érv újnak minősül, és ennél fogva elfogadhatatlan a jelen fellebbezési eljárásban.

42 A fellebbező által szolgáltatott bizonyítékon alapuló azon érvet illetően, amely szerint a közösségi intézmények állítólagosan tudomással bírtak az öntőformává át nem minősített, támogatott eszközök arányáról, meg kell jegyezni, hogy az a tényállás újbóli értékelésére irányul, amely a fellebbezési eljárásban a bizonyítékok elferdítésére történő hivatkozás hiányában nem tartozik a Bíróság hatáskörébe.

43 Ebből következően az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A második jogalapról

44 A fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság nyilvánvaló mérlegelési hibát vétett a kár meghatározásával kapcsolatos tényezők vizsgálata során. Ez a jogalap két részből áll, amelyek a kár megjelöléseként egyrészt az Indiából származó CD-R-ek behozatala mértékének, másrészt pedig a készletek szintjének téves értékelésére vonatkoznak.

Az első részről

45 Az Indiából származó CD-R-ek behozatala mértékének téves értékelése tekintetében a fellebbező három évrre hivatkozik. Először, a fellebbező vitatja az Elsőfokú Bíróság azon állítását, amely szerint a közösségi intézmények helyesen utasították el az arra vonatkozó hivatkozását, hogy az Eurostat adataira alkalmazott statisztikai módszer a kis mennyiségek tekintetében nem megbízható. Ezen adatok, amelyek a CD-R-ek és más

hasonló típusú termékek „KN-kódjából” álltak, a CD-R-ek közösségi gazdasági ágazata által kifejlesztett módszeren alapultak. Ezenkívül, mivel a fellebbező volt az egyetlen Európai Unió területére szállító indiai CD-R-exportőr, kizárólag a rendelkezésére álló adatok szolgálhattak volna megbízható forrásul a behozatal mértékének és értékének meghatározásához.

46 Másodsor, a fellebbező úgy véli, hogy a közösségi intézmények – az Elsőfokú Bíróság által megerősített – azon megállapítása, amely szerint az Eurostat adatai és a saját pénzügyi adatai igen hasonló eredményekre vezettek, téves. A fellebbező adatai alapján ugyanis 2000-ben a kiviteli ár a vizsgálati időszak végéig növekedett. Ez a megállapítás azonban nem felel meg az Eurostat adatainak, amelyek az árak 59%-os csökkenését mutatták.

47 Harmadsor, a fellebbező hangsúlyozza, mindig is vitatta azt a tényt, hogy a behozatali árak szintjének vonatkozásában a Tanács helytálló összehasonlításokat alkalmazott, és azt állítja, hogy a vizsgálati időszak valamely másik időpontja egyértelműen eltérő eredményre vezetne a közösségi intézményeket. Az Elsőfokú Bíróság által levont azon következtetés, amely szerint a fellebbező nem állította, hogy saját adatai tekintetében valamely másik kezdő időpont figyelembevételével eltérő következtetésekhez vezethetett volna az indiai CD-R-ek behozatali árait illetően, tehát pontatlan.

48 A Tanács álláspontja szerint, amelyet a Bizottság is támogat, második jogalapjának első részével a fellebbező azon ténymegállapításokat vitatja, amelyekkel az Elsőfokú Bíróság megerősítette a vitatott rendeletben szereplő tények pontosságát. Ebből következően a második jogalap ezen részét elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

49 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 225. cikk, a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdése, valamint utóbbi eljárási szabályzata 112. cikke 1. §-ának c) pontja értelmében a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni annak az ítéletnek a megtámadott elemeit, amelynek hatályon kívül helyezését kérelmezik, valamint azokat a jogi érveket, amelyek ezt a kérelmet konkrétan

alátámasztják. (lásd többek közt a C-499/03. P. sz., Biegi Nahrungsmittel és Commonfood kontra Bizottság ügyben 2005. március 3-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-1751. o.] 37. pontját, a C-68/05. P. sz., Koninklijke Coöperatie Cosun kontra Parlament ügyben 2006. október 26-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-10367. o.] 54. pontját, valamint a C-420/05. P. sz., Ricosmos kontra Bizottság ügyben 2007. május 15-én hozott végzés 64. pontját).

- 50 Következésképpen az a fellebbezés, amely azoknak a jogalapoknak és érveknek az ismételése vagy szó szerinti átvételére szorítkozik, amelyeket már az Elsőfokú Bíróság elé terjesztettek, ideértve azokat is, amelyek e bíróság által kifejezetten elvetett tényeken alapulnak, nem tesz eleget a fenti pontban hivatkozott rendelkezésekből eredő indokolási kötelezettségnek (lásd különösen a fent hivatkozott Biegi Nahrungsmittel és Commonfood kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 38. pontját és Koninklijke Coöperatie Cosun kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 54. pontját, valamint a Ricosmos kontra Bizottság ügyben hozott végzés 71. pontját). Az ilyen fellebbezés valójában az Elsőfokú Bíróságnál benyújtott kereset újbóli megvizsgálására irányul, ami nem tartozik a Bíróság hatáskörébe (a C-352/98. P. sz., Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ügyben 2000. július 4-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-5291. o.] 35. pontja, valamint a C-76/01. sz., Eurocoton és társai kontra Tanács ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-10091. o.] 47. pontja).
- 51 A harmadik jogalap első kifogásának vizsgálata keretében az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 142–190. pontjában nyilatkozott a fellebbezőnek az ezen ítélet 145. pontjában hivatkozott érvéről, amely szerint az Eurostat 1998–2000-re vonatkozó adatai a CD-R-eken kívül számos egyéb terméket magukban foglaló „KN-kódok” miatt nem megbízhatóak. Ezen egyéb termékek mennyiségét tonnában fejezik ki, így a behozott CD-R-ek számának megbecsléséhez a felperes álláspontja szerint az Eurostat adataira matematikai képletet kellett volna alkalmazni. Ugyanakkor – szintén a fellebbező álláspontja szerint –, mivel a mennyiség igen csekély, az ilyen képlet statisztikailag nem megbízható. E tekintetben az Elsőfokú Bíróság az említett ítélet 171. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy a felperes semmiféle bizonyítékkal nem állt elő azon állítása alátámasztására, miszerint a szóban forgó adatok megállapításához az Eurostat adataira alkalmazott statisztikai formula nem megbízható kis mennyiségek esetén.
- 52 A megtámadott ítélet 201–206. pontjában az Elsőfokú Bíróság az előtte felhozott harmadik jogalap harmadik kifogása keretében a behozatali árak szintjének értékelésére szorítkozik. E harmadik kifogással az elsőfokú eljárásban a fellebbező azt állítja először,

hogy a közösségi intézmények a behozatali árak csökkenésére vonatkozó következtetésüket olyan, az 1998 és 2000 közötti évekre vonatkozó adatokra alapították, amelyek nem helytállóak, és nem megbízhatóak. Másodszor, a fellebbező hangsúlyozza, az, hogy a behozatali árakat a felperes által benyújtott adatok alapján is vizsgálták, semmit nem változtat e tényen, mivel a közösségi intézmények nem megfelelő módon hivatkoztak a szóban forgó adatokra.

53 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 203. pontjában megállapította, hogy a felperes által benyújtott adatok elemzése az Eurostat-adatokon alapuló eredményhez igen hasonló eredményt adott, azaz az árak 54%-os csökkenését. E következtetés alátámasztására – elutasítva a fellebbező azon állítását, miszerint pontatlanul hivatkoztak ezekre az adatokra – az Elsőfokú Bíróság a vitatott rendelet (61) és (62) preambulumbekzdésére utal, amelyekben a közösségi intézmények összevetették az Eurostat adatait és a fellebbező által szolgáltatott adatokat, és az érintett időszak tekintetében hasonló következtetésre jutottak.

54 Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy a második jogalap első részének első és második érvét elfogadhatatlannak kell nyilvánítani, mivel azok valójában a ténybeli elemek értékelésének felülvizsgálata iránti kérelemnek minősülnek, anélkül hogy meghatároznák azt a jogi hibát, amelyben a megtámadott ítélet szenved.

55 A második jogalap első részének harmadik érve tekintetében a felperes azt állítja, mindig is azon az állásponton volt, hogy a vizsgálati időszak valamely másik időpontja egyértelműen eltérő eredményre vezetne volna a közösségi intézményeket. Így az első fokon előterjesztett kereseti kérelme 101. pontjában rámutatott, az a tény, hogy a Tanács a vitatott rendeletben a behozatali árak szintjének vonatkozásában nem helytálló összehasonlításokat alkalmazott, az objektivitás közösségi intézmények részéről való hiányára, vagy másodlagosan az indiai behozatali árak alakulásának vonatkozásában történt nyilvánvaló mérlegelési hibára utal.

- 56 A Tanács azt állítja, hogy az első fokon előterjesztett kereseti kérelem fenti pontja nem a fellebbező számadataira utal, hanem a közösségi intézmények által gyűjtött adatokra. Ennélfogva, még ha azt feltételezzük is, hogy a fellebbezőnek az első fokon előterjesztett kereseti kérelmében szereplő hivatkozása olyan érvet foglal magában, amely alátámasztja azt a feltevést, miszerint a fellebbező által szolgáltatott adatok tekintetében másik kezdő időpont figyelembevétele más következtetésekhez vezethetett volna, ez a tényező nem igazolná a fellebbezőt, mivel a megtámadott ítélet 205. pontjában szereplő „ezen adatok” kifejezés nem utal a fellebbező számadataira.
- 57 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 205. pontjában megállapította, hogy még ha a felperes által benyújtott adatok az 1999. április 1-jével kezdődő időszakra vonatkoznak is, míg az Eurostat adatai a 2000. január 1-jével kezdődőre, ez a pusztán tény nem teszi pontatlanná a Tanács azon megállapítását, miszerint az Eurostat és a felperes számadatai egyező trendeket mutatnak. Megállapította, hogy a felperes nem hivatkozott arra, hogy ezen adatok tekintetében másik kezdő időpont figyelembevétele más következtetésekhez vezethetett volna a behozatali árakat illetően. Következésképpen az Elsőfokú Bíróság úgy értékelte, hogy a fellebbező nem bizonyította, hogy a behozatali árak elemzése vonatkozásában ténybeli hiba, illetve nyilvánvaló értékelési hiba történt.
- 58 Az említett elemzést illetően a fellebbező az elsőfokú eljárásban vitatta a vizsgált időszak tekintetében kiválasztott időpontot és a behozatali árak szintjének értékeléséhez alkalmazott összehasonlításokat. Az Elsőfokú Bíróság által e tekintetben levont következtetések a megtámadott ítélet 170–178. és 201–207. pontjában szerepelnek. Ezzel szemben a fellebbező az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott azon adatok feldolgozásának kezdő időpontjára, amelyeket maga közölt a közösségi intézményekkel. Így, ahogyan a főtanácsnok indítványának 110. pontjában megállapítja, ez az érv következtetésképpen új érvnek minősül, ennélfogva az a fellebbezési eljárásban elfogadhatatlan, és nem róható fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy a megtámadott ítéletben elmulasztotta e tekintetben a határozathozatalt.
- 59 A második jogalap első részének harmadik érvét tehát – mint elfogadhatatlant – el kell utasítani.

A második részből

- 60 Második jogalapjának második részében a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság hibázott, amikor megerősítette a Tanács azon megállapítását, amely a megtámadott rendelet (103) preambulumbekzdésében szerepel, és amely szerint a közösségi ipari készletek mutatói drámai mértékben romlottak. A fellebbező emlékeztet arra, hogy nem vitatta a rendeletben szereplő, készletekre vonatkozó adatokat, mivel azok a közösségi gyártók által szolgáltatott bizalmas információkból származnak. Ugyanakkor hangsúlyozza, hogy mindig is vitatta a fenti rendelet azon megállapításait, amelyek szerint a készletek alakulása a közösségi gazdasági ágazatnak okozott kárra utalt.
- 61 A fellebbező azt állítja, hogy az 1998. év és a vizsgálati időszak között a közösségi ipari termelés 432%-kal növekedett, a készletek szintje azonban a 2000. év és a fenti időszak között csökkent. Az Elsőfokú Bíróság azon megállapítása, miszerint a készletek a 2000. év és az említett időszak között abszolút értékben növekedtek, nyilvánvaló mérlegelési hibában szenved, mivel az Elsőfokú Bíróság elmulasztotta figyelembe venni a közösségi gazdasági ágazat termelésének jelentős növekedését, illetve azt a tényt, hogy a készletek szintjének átmeneti javulása egybeesett az indiai import piaci megjelenésével.
- 62 E tekintetben a Tanács – akit a Bizottság is támogat – úgy véli, hogy a fellebbező a tényállás Elsőfokú Bíróság általi értékelésének vitatására szorítkozik, amely értékelés a vitatott rendeletben szereplő adatok pontosságára vonatkozik. A Tanács hozzáteszi, hogy az Elsőfokú Bíróság által a készletek abszolút értékben való növekedésére vonatkozóan tett megállapítás tényszerűen helytálló. A Tanács álláspontja szerint a készletek abszolút értékben való növekedése olyan nagymértékű volt, hogy a közösségi ipari termelés növekedése ellenére további közel 60%-os viszonylagos növekedést eredményezett az 1998. év és a vizsgált időszak vége között (9,2%-ról 14,6%-ra).
- 63 A megtámadott ítélet 193–195. pontjából következik, hogy az Elsőfokú Bíróság először arra a megállapításra jutott, hogy a fellebbező nem vitatta a megtámadott rendelet (80) preambulumbekzdésében szereplő számadatokat. Másodszor kijelentette, hogy

a fellebbező által nem vitatott adatok alapján az 1998-as évtől a vizsgálati időszak végéig terjedő időszakban a közösségi ipari készletek jelentős mértékben növekedtek. Harmadszor arra következtetett, hogy a fellebbező nem bizonyította, hogy a gyártás százalékában kifejezett készletekre vonatkozó mutatónak a 2000-tól tapasztalható javulása megfordította a figyelembe vett időszak egésze alatt tapasztalható kedvezőtlen trendet.

64 Mivel a fellebbező a tényállás Elsőfokú Bíróság általi értékelését kívánja megkérdőjelezni, emlékeztetni kell arra, hogy a jelen ítélet 33. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint az elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése. A jelen ügyben a felperes arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság által a felperes által hivatkozott különböző adatok vonatkozásában kialakított értelmezés tárgyilag pontatlan, és elferdíti a tényeket, amikor abszolút számokban hivatkozik készletekre.

65 Azonban – ahogyan arra a főtanácsnok indítványának 127. pontjában rámutatott – azt, hogy az Elsőfokú Bíróság a készletek növekedésének abszolút mértékére hivatkozik, még nem lehet a bizonyítékok elferdítésének tekintetni. Ugyanis, ahogyan a megtámadott ítélet 195. pontjából következik, az Elsőfokú Bíróság azt a tényt is figyelembe vette, hogy a vitatott rendelet értelmében a Tanács értékelése szintén a készletek viszonylagos változására vonatkozó értékelésen alapult. Ami a fellebbező azon érvét illeti, amely szerint a készletek szintjének átmeneti javulása egybeesett az indiai behozatal piaci megjelenésével, az új ténybeli érvnek minősül, amely elfogadhatatlan a fellebbezési eljárásban.

66 A fellebbező azon érvét, amely szerint az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 195. pontjában található, a készletek szintjére vonatkozó megállapítása új értelmezésnek minősül, amit a vitatott rendelet nem támaszt alá, szintén el kell utasítani. Ugyanis a vitatott rendelet (80) preambulumbekzdéséből világosan következik, hogy a készletek – a CD-R-gyártás százalékában kifejezve – a 15%-ot is elérték a vizsgálati időszak alatt.

- 67 A fentiekre tekintettel a második jogalap második része elfogadhatatlan.
- 68 E körülmények között a második jogalapot – mint elfogadhatatlant – teljes egészében el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

- 69 A fellebbező azt állítja, hogy a kár értékelése, amely elkülönül az okozati összefüggés kérdésétől, magára a közösségi gazdasági ágazat eredményeire vonatkozik, és hogy az alaprendelet 8. cikkének (7) bekezdése előírja, hogy az értékelést egyéb tényezők hatásai nem befolyásolhatják. E tekintetben a fellebbező úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság mérlegelési hibát vétett, amikor úgy ítélte meg, hogy a kár értékelése kizárólag a közösségi ár és a behozatali ár közötti különbségre vonatkozik. Ez a kérdés az okozati összefüggés megállapítására irányuló vizsgálatra vonatkozik.
- 70 A fellebbező szerint az Elsőfokú Bíróság a közösségi gazdasági ágazat által elszenvedett kár megállapítása során nem vette figyelembe a túlzott mértékű jogdíjak hatását. A fellebbező megjegyzi, hogy a túlzott mértékű szerzői jogok, amelyek erőfölénnyel való visszaélésnek minősülnek, negatívan befolyásolják ezen eredményeket. A közösségi intézmények nem bizonyították, hogy e túlzott mértékű jogdíjak hiányában a kár mégis bekövetkezett volna, illetve hogy a kárkülönbözetre vonatkozó számítások is azonos eredményre vezettek volna.
- 71 A felperes hangsúlyozza, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 272. pontjában tévesen állította azt, hogy az Extramet Industrie kontra Tanács ügy, illetve a Mukand és társai kontra Tanács ügy olyan esetekre vonatkozik, amelyek maguknak a közösségi gyártóknak a versenyellenes tevékenységeivel kapcsolatosak, míg a jelen ügyben a versenyellenes gyakorlat nem a közösségi gyártóknak róható fel.

- 72 A fellebbező szerint a versenyellenes gyakorlat relevanciája, ahogyan az a fent hivatkozott Mukand és társai kontra Tanács ítélet alapjául szolgáló ügyben kimondásra került, nem abból következik, hogy maga a CD-R közösségi gazdasági ágazata vett részt versenyellenes tevékenységben, hanem abból, hogy az befolyásolta ezen ágazat eredményeit, és hogy e versenyellenes tevékenység hatásait meg kell szüntetni, hogy az alaprendelet 8. cikkének (7) bekezdésében szereplő feltételek teljesüljenek.
- 73 A Tanács azt állítja, hogy a harmadik jogalap elfogadhatatlan és mindenesetre megalapozatlan. Hangsúlyozza, hogy a fellebbező nem pontosította, hogy a megtámadott ítélet mely megállapítását vitatja, illetve hogy mely közösségi jogszabály megsértését rója fel az Elsőfokú Bíróságnak.
- 74 A Tanács álláspontja szerint a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik, hogy a támogatott behozatal és a közösségi gazdasági ágazat által elszenvedett kár között okozati összefüggés állhat fenn, még ha a behozatalból fakadó veszteségek csak a számos kártényező egyikének minősülnek is. Az okozati összefüggés vizsgálatának annak igazolásához kell vezetnie a közösségi intézményeket, hogy a kár más ismert tényezői nem törték meg ezt az összefüggést a támogatott behozatal és a megállapított kár között. Következésképpen, a támogatott behozatal hatásának olyan minimálisnak kell lennie, hogy az ezen behozattal okozott kárt ne lehessen jelentősnek tekinteni.
- 75 Egyébként megtévesztő a fellebbező azon kifogása, amely az Elsőfokú Bíróság által a fent hivatkozott Mukand és társai kontra Tanács ítélettel kapcsolatban a megtámadott ítélet 272. pontjában kifejtett értelmezésre vonatkozik. A fellebbező eltorzította e pont jelentését, azt állítva, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálta meg a túlzott mértékű jogdíjakra vonatkozó érvet. Az Elsőfokú Bíróság – különösen a megtámadott ítélet 270. pontjában – megvizsgálta ezt az érvet.
- 76 Ezenkívül a fellebbező nem bizonyította, hogy miben értékelte tévesen a jogdíjaknak a közösségi gazdasági ágazatra kifejtett hatását. A Tanács a megtámadott ítélet 260–279. pontjában hangsúlyozza, hogy az Elsőfokú Bíróság elutasította azt az érvet, amely

szerint a Tanács elmulasztotta e hatás vizsgálatát, és nem ítélte szükségesnek az ennek pontos hatásaira irányuló vizsgálatot.

- 77 A Bizottság szintén felveti e jogalap elfogadhatatlanságát. A fellebbező ugyanis a tényállás Bíróság általi újbóli értékelését kívánja elérni, és nem támadja meg az Elsőfokú Bíróság azon fő megállapítását, miszerint a versenyellenes gyakorlat nem róható fel a közösségi gyártóknak.
- 78 A közösségi intézmények által felhozott elfogadhatatlansági kifogás tekintetében emlékeztetni kell arra, hogy az említett rendelkezésekből és a jelen ítélet 49. pontjában hivatkozott joggyakorlatból következik, hogy a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni annak az ítéletnek a megtámadott elemeit, amelynek hatályon kívül helyezését kérelmezik, valamint azokat a jogi érveket, amelyek ezt a kérelmet konkrétan alátámasztják.
- 79 A jelen ügyben a fellebbező éppen a megtámadott ítélet 272. pontját vitatja, amely szerint a hivatkozott versenyellenes gyakorlat nem a közösségi gyártók magatartásának tulajdonítható. E jogalapjával a fellebbező pontosan megjelöli a megtámadott ítélet azon részeit, amelyeket kifogásol, és jogi érvelésével azt kívánja bizonyítani, hogy az Elsőfokú Bíróság mérlegelési hibát követett el az alaprendelet 8. cikke (7) bekezdésének a közösségi intézmények által való alkalmazása tekintetében.
- 80 Ebből következően a megtámadott ítélet kifogásolt részei pontos megjelölésének hiányára alapított elfogadhatatlansági érvet el kell utasítani.
- 81 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 260. pontjában helyesen állapította meg, hogy a kár meghatározásakor a közösségi intézmények kötelesek megvizsgálni, hogy a kár ténylegesen a támogatott behozatalból ered-e, valamint figyelmen kívül kell hagyniuk minden egyéb tényezőtől eredő kárt, különösen a közösségi gyártókat érintő

versenyellenes magatartás által okozott kárt. Ezt követően a megtámadott ítélet 263. pontjában elismerte, hogy a vitatott rendelet százharmincötödik preambulumbekzdéséből nem következik, hogy a közösségi intézmények ténylegesen megvizsgálták, hogy a megállapított kár nem az állítólagos versenyellenes magatartásból következett-e.

82 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta a megtámadott ítélet 264–272. pontjában, hogy a Tanács kizárta-e a felperes által hivatkozott versenyellenes magatartásból eredő esetleges kár fennállását.

83 A jogdíjak okozati összefüggésre gyakorolt hatását illetően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 269. pontjában helyesen hangsúlyozta, hogy a közösségi intézményeknek meg kell vizsgálniuk, hogy valamely külső tényezőtől eredő hatások megtörhetik-e a szóban forgó behozatal és a közösségi ipar által elszenvedett kár közötti okozati összefüggést, utalva a megtámadott ítélet 232. pontjára, amely hivatkozik a vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlatra. Azonban úgy értékelte, hogy e vizsgálat nem szükségszerűen vonja maga után a szóban forgó tényező pontos hatásainak meghatározását.

84 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 270. pontjában ezt követően megerősítette a Tanács azon megállapítását, miszerint a jogdíjak fizetése nem befolyásolhatta a támogatott behozatal által okozott kárt, mivel e jogdíjak már azelőtt léteztek, hogy a szóban forgó behozatal jelentős mértékűvé vált volna.

85 Emlékeztetni kell arra, hogy a közös kereskedelempolitika és különösen a kereskedelempolitikai védintézkedések területén a Közösség intézményei széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek az általuk vizsgálandó gazdasági, politikai és jogi helyzetek összetettségéből adódóan (lásd a C-351/04. sz. Ikea Wholesale ügyben 2007. szeptember 27-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-7723. o.] 40. pontját és a C-398/05. sz. AGST Draht- und Biegetechnik ügyben 2008. február 28-án hozott ítélet [EBHT 2008., I-1057. o.] 33. pontját).

- 86 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a közösségi gazdasági ágazatot ért kár fennállásának megállapítása összetett gazdasági helyzetek értékelését feltételezi, és így az ilyen értékelés bírósági felülvizsgálatának az eljárási szabályok betartásának, a vitatott módszer végrehajtásához kiválasztott tények tényszerű pontosságának, ezen tények értékelése során a nyilvánvaló hiba kizárásának, illetve a hatáskörrel való visszaélés kizárásának ellenőrzésére kell korlátozódnia. Ez a helyzet különösen a támogatásellenes eljárásban azon tényezők meghatározása esetében, amelyek a közösségi gazdasági ágazatnak kárt okoznak (lásd a fent hivatkozott AGST Draht- und Biegetechnik ügyben hozott ítélet 34. pontját).
- 87 A kár meghatározása során a Tanács és a Bizottság köteles megvizsgálni, hogy az a kár, amelyet el akarnak fogadni, ténylegesen a támogatott behozatalból ered-e, valamint figyelmen kívül kell hagyniuk minden egyéb tényezőtől eredő és különösen a közösségi gyártók saját magatartása által okozott kárt (lásd a fent hivatkozott Extramet Industrie kontra Tanács ügyben hozott ítélet 16. pontját és az AGST Draht- und Biegetechnik ügyben hozott ítélet 35. pontját).
- 88 E tekintetben a közösségi intézményeknek kell vizsgálniuk, hogy ezen egyéb tényezők hatásai nem törhették-e meg az okozati összefüggést egyrészt a szóban forgó behozatal, másrészt pedig a közösségi gazdasági ágazatnak okozott kár között. Szintén őket terheli annak vizsgálata, hogy az ezen egyéb tényezőknek tulajdonítható kár nem jöhet-e szóba az értékcsökkenési időszak meghatározásánál az alaprendelet 8. cikkének (7) bekezdése értelmében, és hogy következtetésképpen a kivetett kiegyenlítő vám nem haladja-e meg a támogatott behozattal okozott kár megszüntetéséhez szükséges összeget.
- 89 Nyilvánvaló, hogy az olyan magatartás, amely közvetlenül befolyásolja a Közösségen belül gyártott termékek árát – jelen esetben a jogdíjak fizetése –, megkérdőjelezheti először is a támogatott behozatal és a kár közötti okozati összefüggést (lásd e tekintetben a fent hivatkozott AGST Draht- und Biegetechnik ügyben hozott ítélet 45–54. pontját), másodsor pedig a fenti behozatali árak alá kínálással a közösségi gazdasági ágazatnak okozott kár értékelését.

- 90 Az alaprendelet 8. cikkének (7) bekezdése szerint a támogatott behozatalon kívüli, más ismert tényezőket szintén meg kell vizsgálni annak biztosítása érdekében, hogy az ezen egyéb tényezők által okozott kárt ne tulajdonítsák a fenti behozatalnak. Ily módon e szabály célja, hogy a közösségi ipar számára ne biztosítson a szükséges mértéket meghaladó védelmet.
- 91 Ha azonban a közösségi intézmények megállapítják, hogy – az ilyen tényezők ellenére – a támogatott behozattal okozott kár az alaprendelet 8. cikkének (7) bekezdése alapján jelentős, következésképpen megállapítható az okozati összefüggés a támogatott behozatal és a közösségi iparnak okozott kár között. A jelen ügyben, ahogyan azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 269. pontjában megállapította, annak megállapítása végett, hogy továbbra is fennáll-e az okozati összefüggés a támogatott behozatal és a közösségi gazdasági ágazat által elszenvedett kár között, elegendő, ha a közösségi intézmények megállapítják, hogy – a külső tényező ellenére – a közösségi gyártók kára jelentős volt.
- 92 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 270. pontjában először megállapította, hogy a jogdíjak fizetése nem befolyásolhatta a támogatott behozatal által okozott kárt, mivel ez a tényező már azelőtt jelen volt, hogy a behozatal jelentőssé vált volna.
- 93 Másodszor, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 274. pontjában figyelemmel volt arra, hogy az állítólagosan versenyellenes jogdíjakat minden gyártónak fizetnie kellett, a felperest is beleértve. Ez a hivatkozott versenyellenes gyakorlat ennél fogva nem kérdőjelezi meg azt a megállapítást, miszerint a jogdíjak fizetése nem befolyásolta a közösségi gazdasági ágazat által a támogatott behozatalból fakadóan elszenvedett kárt, mivel az említett gyakorlat egyaránt befolyásolta a közösségi árakat és a behozatali árakat. Ez a külső tényező nem lehetett hatással a közösségi árak és a szóban forgó támogatott behozatali árak közötti különbségre sem. Következésképpen az Elsőfokú

Bíróság a megtámadott ítélet 275. pontjában helyesen állapította meg, hogy a Tanács joggal vélhette úgy, hogy még az állítólagosan túlzott mértékű jogdíjak sem befolyásolták az alákínálás mértékének kiszámítását, és hogy a vitatott rendelet (134) preambulumbekzdésében szereplő megállapítás tehát nem volt ésszerűtlen.

- 94 Ebből következően az Elsőfokú Bíróság megfelelően bizonyította, hogy a kár megállapítása során e külső tényezők hatásai elkülönültek a támogatott behozatal káros hatásaitól, és nem tulajdoníthatók be azoknak.
- 95 A harmadik jogalapot tehát – mint megalapozatlant – szintén teljes egészében el kell utasítani.
- 96 Mivel Moser Baer India Ltd által felhozott egyik jogalaprak sem lehet helyt adni, a fellebbezést el kell utasítani.

A költségekről

- 97 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Moser Baer India Ltd-t, mivel pervesztes lett, a Tanács kérelmének megfelelően kötelezni kell a jelen eljárás költségeinek viselésére. Az említett 69. cikk 4. §-a értelmében, amelyet az említett 118. cikk értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.**
- 2) A Bíróság a Moser Baer India Ltd-t kötelezi a költségek viselésére.**
- 3) Az Európai Közösségek Bizottsága maga viseli saját költségeit.**

Aláírások